THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

VOL. X No. 1 | 50 CENTS A YEAR | SEPTEMBER 1927

A NEW YEAR—A NEW HEART

Who does not know the Williamsburg Bridge? That span of steel and concrete which connects the teeming thousands of the Jews of the East Side of New York with the slightly less teeming thousands of Jews in the Williamsburg Section of Brooklyn. What a story it could tell if only it could talk of the millions of footsteps that have crossed their way over its paths; of the heartaches, of the disappointments of life, of unrealized dreams, of bitter disillusionment; and then what a story it could tell of romance, of joy, of conquest. But if you really want to see the Williamsburg Bridge in its most interesting phase, go there on Rosh Hashonah, our Jewish New Year Day. You will behold a scene that will open your eyes in wonderment and pity; for you will see there from 100,000 to 200,000 Jews wandering their way in what at first may appear to the uninitiated an aimless fashion; but here comes a venerable Jew with his long white beard, face very solemn, and under his arm a package wrapped in newspapers. He finds a spot close to the railing of the bridge, slowly unwraps the package, and we see a Hebrew Prayer-book brought to view. In a few minutes he is reciting prayers and truly agonizing before God, asking God to forgive him his sins, and to grant him a successful and happy year. The tears flow down his cheeks unchecked, and he truly wrestles with God. In a few minutes you will see him put his hand into his pocket, then draw out the pocket with its lining inside out and make a gesture as to throw the contents into the water beneath the bridge. By doing this he thinks that he is literally casting out his sins into the river and that he will have no more sins. He thinks he is thus fulfilling the prophecy of Micah 7:19. But the poor Jew goes home after his annual visit to the Williamsburg Bridge and there comes to him the sense of a heaviness like as of lead; down in his heart he knows that his sins have not been forgiven; he has prayed to a heaven of brass, and his prayers have gone no higher than the towers of the Bridge. And next day he goes back to his daily work; and if you ask him whether he is sure that his sins are forgiven, he will answer you, "I don't know; I hope so."

No Rabbi Knows

For the truth is that there is not a Rabbi in America who can give to the Jew one single solitary verse of scripture to assure him that after he has gone thru his Rosh Hashonah ritual, he can really be sure that his sins are forgiven.

And so it goes year after year, and year after year we deceive ourselves and we carry on what we know in our hearts is only an empty ceremony devoid of all life and devoid of any life giving powers when actually at last we end our days in that frightful hour of death, the very thought of which makes a Jew shudder, and in that terrible hour we often do as Rabbi Yochanan ben Zachai did on his death bed; his disciples were gathered around him to give him comfort in his last hours and suddenly he turned his face to the wall and sobbed bitterly. The disciples greatly disturbed, asked him why he sobbed so; and he replied, "I have reason to sob, for I see before me two roads, and I know not on which one I am going."

And now once again we come to another Jewish New Year and once again many thousands of Jews will trudge their way with weary foot, to perform the same dead ritual, and once again they will go to their homes with sad hearts and with no assurance that their sins are forgiven.

But to the thinking Jew, and there are many such ones today in this country, and their number is increasing steadily, we want to emphasize this fundamental fact;—there can be no sins forgiven in the present day to any Jew or to any Gentile excepting through the blood of the Lord Jesus Christ who was crucified for our sins 1900 years ago at Calvary. You can do all the reciting of prayers that you want, you can afflict your souls all that you wish, you can give thousands of dollars for charity, but dear friend, not one of these things will forgive your sins. You will still be a sinner in the sight of God and you will have to answer to Him in the day of judgement for your sins.

How You Can Be Sure

When the Lord Jesus was here upon the earth, He actually forgave people their sins and He could do that because He was God made manifest in the flesh. Just one illustration will be of interest here, and we will quote from the record as it is given in Luke 5:18—26

"And, behold, men brought in a bed a man which was taken with a palsy; and they sought means to bring him in, and to lay him before him. And when they could not find by what way they might bring him in because of the multitude, they went upon the housetop, and let him down thru the tiling with his couch into the midst before Jesus. And when he saw their faith, he said unto him, Man, thy sins are forgiven thee. And the scribes and the Pharisees began to reason, saying, who is this which speaketh blasphemies? Who can forgive sins, but God alone? But when Jesus perceived their thoughts, he answering said unto them, Why reason ye in your hearts? Whether is easier, to say, Thy sins be forgiven thee; or to say, Rise up and walk? But that ye may know that the Son of man hath power upon earth to forgive sins, (he said unto the sick of the palsy) I say unto thee, Arise, and take up thy couch, and go into thine house. And immediately he rose up before them, and took up that whereon he lay, and departed to his own house, glorifying God. And they were all amazed, and they glorified God, and were filled with fear, saying, We have seen strange things today."

The pharisees knew very well that only God can forgive sins, and when the Lord Jesus Christ did this they suddenly realized in their hearts that He himself must be God.

Now for the New Year, won't you as a thinking Jew honestly and earnestly come to the Lord Jesus Christ and thru Him receive for yourself forgiveness for your sins? He will give you a new heart and you will be a happy man and you will know without a single shadow of doubt that your sins are forgiven and that God will count them against you no more.

BETH SAR SHALOM

TROOP AVENUE AND WALTON ST.

BROOKLYN, N. Y.

Come to Our Meetings

EVERY FRIDAY ________ 8 P.M.

EVERY SUNDAY ________ 8 P.M.

You are cordially invited to any of these meetings. Come, bring your friends, we have a message to give you that is of the greatest importance to your soul's salvation.

ANONYMOUS LETTERS

We are receiving so many anonymous letters from readers of The Shepherd of Israel that we are now obliged to announce that we will pay no attention to any such letters which contain requests that questions be answered in our columns.

We are glad to answer all questions but if the person or persons asking the questions have not the courtesy to send their names, or are afraid to do so, then we feel that we cannot recognize such inquiries as being honest or sincere.

PUBLISHED MONTHLY BY THE WILLIAMSBURG MISSION TO THE JEWS, 27 TROOP AVE., BROOKLYN, N. Y.

און צווישען קנעכט . . . אלעס איז איינס אין איהם.״ (גאלאטער ג׳, 28.)

אט דיעזער כח וואס מאכט אלע מענשען פריי פון דער אנימאלישער ברוטאליטעט און ווערען פרייע קינדער גאטעס, קומט נור פון ישוע המשיח מיט דעם וואס ער גיבט אונז א „לב חדש״, א נייעס הערץ.

אט דיעזע פרייהייט דארפען אידען האבען. נישט נור פאר זיך אליין נייערט אויך פאר די גוי׳שע וועלט. אזוי באלד אידען וועלען קומען צו דעם הויכען סטאנדארד, האבענדיג דעם „לב חדש״ אין ישוע המשיח, וועלען זיי געהן צו די גויים אויך זיי צו באלעהרען פון ישוע המשיח, און אזוי באלד די גויים וועלען אויך באקומען א „לב חדש״ דורך ישוע המשיח וועט דער אידען־האס פארשווינדען און עס וועט זיין שלום על ישראל.

גרויסע אידען

אין דיעזען נומער „רעה ישראל״ שטעלען מיר דאס בילד פונ׳ם גרויסען איד, ישראל לעווענטהאל פון פאזען, דייטשלאנד.

מר׳ לעווענטהאלס עלטערען זיינען דוקא ניט זעהר פרום געווען, ער האט אבער געהאט אן אנקעל אין עסטרייך וועלכער איז שוין צופרום געווען, פאנאטיש פרום. א רבי פאהרער. און אט דער אנקעל האט דעם פלימעניק צו זיך גענומען און האט איהם אויך געמאכט פאר א „פאהרער״ און ביידע האבען געכאפט שיריים פון רבי׳ן אויף וואס די וועלט שטעהט.

א פאר טעג פאר שבועות זעהען מיר איהם זיצען אין א וועגעלע געפאקט מיט חסידים פאהרענדיג צום רבי׳ן „זאל לעבען״, און פאהרענדיג דורך א וואלד וואו דער וועג איז געווען זעהר א שלעכטער, האט זיך זיי באדארפט אן אקסעל אין וועגעלע צוברעכען און ניט אהין און ניט אהער, כאטש נעם דאס וועגעלע מיט דער קליאטשע אויפ׳ן רוקען און עולה רגל זיין צום רבי׳ן. דערצו האט נאך אנגעהויבען צו דונערען, צו בליצען און שטארק צו רעגענען און דא הויבט שוין אן נאכט צו ווערען, ס׳איז א ביטערער עסק, וואס טהוט מען וואס?

אונזער „ישראל׳טשע״ (אזוי האט מען איהם גערופען) זייענדיג דער איננסטער פון אלע, האט זיך אונטערגנומען ארום צו לויפען אין גוס־רעגען אינ׳ם וואלד צו זוכען עפעס א לעבעדיגען מענש זיי ארויסצוהעלפען פון דער צרה. געהענדיג אהין און אהער האט ער דערווייל דאס וועגעלע מיט די חסידים לגמרי פארלוירען. ער האט אבער פון דערווייטען דערזעהן עפעס א פונק ווי פון א ליכט שיינען. ער איז שנעל אהין צוגעלאפען און דעם ווירטה פון הויז אלעס דערצעהלט, און יענער איז שנעל געגאנגען די פערלוירענע חסידים אויפזוכען, זיי צו זיך געברענגט אויסגעווייקט, הונגעריג, קוים קוים דאס חיות אין זיך געהאלטען.

דער ווירטה, א וואלד וועכטער, א נאבעלער קריסט, איינער פון די חסידי אומות העולם, ער האט זיי באלד אויפגעווארעמט, געגעבען צו עסען, געלאזט איבערנעכטיגען שלא על מנת לקבל פרס, נייערט, ווי ער האט זיי אליין ערקלעהרט, ווייל ער ליעבט דעם אידישען משיח ליעבט ער אויך אלע אידען, און ווען מ׳ליעבט איינעם איז דאך ניט שייך . . . אוז האט זיי אנגעוויזען אז ישוע המשיח

החסיד ישראל לעווענטהאל

האט געזאגט אין יוחנן 15: „וזאת היא המצוה אשר אני מצוה אתכם כי איש את רעהו תאהבון״.

דאס האט זיי דעם קאפ זעהר צוטומעלט: ווי קומט עפעס צו אן איוואן אזא גוט הארץ און אזא טייערע מחשבה וועגען א משיח? מילא א איד האפט אויף משיח׳ן און זאגט „אני מאמין באמונה שלימה בביאת המשיח . . .״ נו, איז ער דאך דערפאר א איד, זאגט ער אב דעם „אני מאמין״ און א סוף אן עק, — אבגעזאגט, — דער איוואן אבער האלט דאך אין איין רעדען פון משיח! ער עסט מיט איהם, ער לעבט מיט איהם און איז גליקליך מיט איהם! ווער ווייס, האט זיך איינער אנגערופען, אפשר איז ער גאר איינער פון די בעהאלטענע ל״ו צדיקים?

זייער גרעסטע איבערראשונג איז ערשט געקומען ווען דער קריסט האט פון זיין שאפע ארויסגענומען די ביבעל (תנ״ך) און האט געעפענט צו מלאכי ב׳: „הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו מדוע נבגד איש באחיו לחלל את ברית אבתינו״. ווי אויך אין ישעיה נ״ג: „כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו וד׳ הפגיע בו את עון כלנו״, ד״ה, אז אלע מענשען זיינען דיזעלבע זינדיגע יחסנים און אלע קענען נור דורכ׳ן הייליגען משיח ווערען קינדער גאטעס. דא זיינען זיי גאר נבהל ונשתומם געווארען, סטייטש, איוואן קען דאך דאס אידישע תנ״ך בעסער ווי זיי, די חסידישע כניאקעס!

די חסידים זייענדיג זעהר מיעד זיינען איינציגווייז אנדרימעלט געווארען און „ישראל׳טשען״ האט זיך א גאנצע נאכט גע׳חלומ׳ט פון דעם משיח, בכן אז ער בלאנדזשעט אין וואלד און דער משיח קומט צו איהם מיט א לאמטערן אין דער האנד און פיהרט איהם ארויס צו א ישוב.

אין דער פריה ביים אוועקפאהרען האט עס איהם עפעס מעהר געצויגען צום משיח ווי צום רבי׳ן. אמת, ער איז טאקע צום רבי׳ן מיטגעפאהרען, אבער ניט מעהר מיט יענעם התלהבות ווי בעפאר. מיט׳ן גוף איז ער טאקע געווען ביים רבי׳ן אבער דאס הערץ און די נשמה איז שוין געווען ביים משיח. און תיכף נאך שבועות איז ער אויף זיין ריקרייזע ווידער פארפאהרען צו יענעם „ליבען איוואן״ פון איהם מעהר צו לערנען די סודות התורה בישוע המשיח, וואס ער האט עס ניט אמאל געהערט אפילו ביים רבי׳ן.

ס׳פארשטעהט זיך אז אהיים פאהרען האט ער שוין מורא געהאט אז די חסידים זאלען איהם נישט צורייסען ווי א הערינג. איז ער מיט דער הילף פון דעם טייערען קריסט נאך אמעריקא געפאהרען צום קריסט׳ס א ברודער, א פאסטאר פון א קירכע אין ווילמינגטאן, דעלעווער, אויך א גרויסער אוהב ישראל, און ער האט אונזער געוועזענעם חסיד געלאזט אויסבילדען אין אן אוניווערזיטעט פון וואנען „ישראל איז ארויסגעקומען „א ישראלי באמת אשר אין בו רמיה״ (יוחנן א׳).

אונזער געוועזענער קאצקער חסיד איז שוין ניט מעהר געפאהרען צו יענע רבי׳ס וואו ער פלעגט פריהער פאהרען, ער האט איצט קענען געלערנט א גרעסערען רבי׳ן, דעם גרעסטען רבי׳ן וואס דאס אידענטהום האט פראדוצירט, ישוע דעם אור העולם (יוחנן ח׳) וועמעס ליכט עס שיינט פון איין עק וועלט צום אנדערען, וועמען אפילו דער גרויסער איד ר׳ נקדימון, איינער פון די סנהדרין האט אנגערופען „רבי״ (יוחנן ג׳, 2) און אט דער גרויסער רבי האט דאס געמאכט אונזער ישראל׳ן פאר א גרויסען איד. טויזענדע אידען האבען זיינע פעלדיגע דרשות גערן צוגעהערט, וועלכע האבען געברענגט חיות אין די מענשליכע הערצער. יא, זיי האבען אויך נושא פירות געווען, ווייל ער האט צוריק געברענגט פיעלע פון די „צאן אובדות מבית ישראל״ צו דעם משיח אלהי יעקב, דורך וועלכען זיי האבען אויסגעלעבט זייערע יאהרען אין גליק און אין צופרידענהייט.

צו תשליך

צו תשליך געהט דער עולם
מ׳איילט צום טייך געשווינד
קוים ער קריכט, קוים ער שלעפט
דעם שווערען פאק מיט זינד . . .

יעדער איינער רעכענט אוים
א צעטל . . . לאנג און שווער.
ער טרייסעלט אויס די קעשענעס
דענקט, די זינד איז ניטא מעהר.

אל׳ן איז דארט אין וואסער־שטראם
חטאים, ופשעים גאנצע פעק . . .
דאך בלייבט אויף זיין הארץ
א גרויסער שווארצער פלעק.

דער טייך רוישט, ער איז ברוגז
אוועק געהט פון מיר אידען . . .
ניט טרייסעלט אייערע קעשענעס
לאזט אב, לאזט מיך צופרידען.

ניין, ניט וואסער קאן אייך העלפען
נייערט דאס בלוט פון משיח . . .
ער האט עס פארגאסען פאר אייך
שטעהט ניט, לויפט צו איהם גיך.

גאט זאגט, נור ישוע המשיח
קאן אייך באפרייען אצינד
ווייל נור ער האט טייער באצאהלט
פאר אלע אונזערע זינד . . .

(ישעיה נ״ג).

אמעריקאנער פרייהייט

עס איז ניט נויטיג צו זאגען אז אין אמעריקא געפינט דער איד די גרעסטע פרייהייט אין דער גאנצער וועלט, און דאך האבען זיך אידען אנגעהויבען צו בעקלאגען אויף דער אמעריקאנער פרייהייט.

דא ניט לאנג צוריק האט פאסירט א טשיקאווע באגעבענהייט ווען טשעמבערלין און לעווין, דער איירישמאן און דער איד, זיינען געפלויגען איבער'ן ים, באלד נאכדעם ווי לינדבערג האט געמאכט זיין וואונדערליכען „פליה" פון ניו־יארק ביז פאריז, און מ'האט פאר טשעמבערלין יא געהאט אן ענטהוזיאזם אבער פאר'ן איד לעווין האט מען לחלוטין קיין שום בעוואונדערונג נישט ארויסגעוויזען. האבען זיך טאקע פיעלע אידען געפונען געטראפען, בכן עס איז א גרויסע בעליידיגונג פאר'ן אידישען פאלק אין אמעריקא. עס האט ריין געציינט אז מען האט דיסקרימינירט און איגנארירט אין דיעזער געלעגענהייט דעם איד לעווין אין זיין גרויסער העלדישקייט.

איינינע אידישע שריפטשטעלער האבען מיט א טרויעריגען טאן באדויערט די אריגינעלע אמעריקאנער פרייהייט, וועלכע איז געוועזען דער פונדאמענט פון דער אלטער אמעריקאנער דעמאקראטי, וועלכע איז שוין מעהר ניטא. זיי באדויערען שטארק די אידעאלען פון דזשעפערסאן, לינקאלן און די „דעקלארעישאן אוו אינדעפענדענס", אין וועלכען דאקומענט די גרינדער פון דער רעפובליק האבען עפענטליך אויסגעדריקט דעם באריהרענדיגען גלויבען אין „די בראדערהוד אוו מען", ד"ה, אז אלע מענשען זיינען גלייך.

זייט יענער אבהאנדלונג פון די ערשטע און אלטע אמעריקאנער איז דאס ווארט „אמעריקא" געווארען א סימבאל פון אמת'ער פרייהייט, גערעכטיגקייט און גלייכהייט.

היינט אבער — זאגען יענע שריפטשטעלער — דארף מען שטארק ארומזוכען יענע אלטע אידעאלען פון אמעריקא, וועלכע ווערען דערשטיקט און צוריבען אויף שטיקלעך, און פון צייט צו צייט ברעכען אויס פייערען וועלכע דראהען דעם איד פון פיעלע זייטען. „היינט קומט א בייזער פארד — קלאגען יענע שריפטשטעלער — און מארגען קומט א מיניסטער וועלכער זוכט צו פערשווארצען און צו דערנידעריגען א אידען וואס האט מיט זיין העלדישקייט געבראכט כבוד צו אמעריקא."

אנדערע האבען ווידער געשריבען, אז דער איד האט מיט אמאל דערפיהלט אז עס ווערט געמאכט א פארזוך צו באראבען לעווין פון זיין פארדיענטען כבוד, בלויז דערפאר וואס ער איז א איד. יעדער איד געפינט זיך דארום געקרענקט און בעליידיגט און זיי פרעגען, וואו איז די אמעריקאנער פרייהייט און גלייכהייט?

דאס אלעס ציטירען מיר כדי צו בעווייזען אז אידען וואס דענקען אזוי, מאכען א גרויסען טעות אין זייער באגריף וועגען פרייהייט. ניט אזא סארט פרייהייט דארף זיין דער עיקר ביי אונז אידען. אמת, אין פערגלייך מיט די קייטען וואס מ'האט אויף אונז ארויפגעטהון אין דער גרויזאמער וועלט פון דעספאטיע און פארפאלגונגען, איז דיעזע אמעריקאנער פרייהייט זעהר גוט, אבער אין תוך גענומען קאן נישט אזא פרייהייט אונז אידען, ווי אויך די נישט־אידען, גענצליך פריי און גליקליך מאכען.

וואס קומט אונז ארויס וואס מען האט פארקינדיגט פרייהייט פון שקלאפעריי, ווען דער שקלאף וואס איז בעפרייט געווארען איז גאר געווארען א באנדיט, רויבט און הרג'עט אנדערע מענשען! דאס איז דערפאר, ווייל ער איז א שקלאף נישט צו קיין פרעמדען נייערט צו זיך אליין, צו זיינע נידעריגע ליידענשאפטען און צו זיין שלעכטען און פארדארבענעם הערץ.

די פראגע איז, וואס פאר א מין פרייהייט זאלען מענשען, סיי אידען סיי גויים, יא זוכען אום דאדורך גליקליך צו זיין לנצח נצחים?

ישוע המשיח זאגט אין יוחנן ח', 36: „אם הבן יעשה אתכם חפשים חפשים תהיו על נכון". ד"ה, אז דורך ישוע דעם בן אלהים קאנען מיר פאלשטענדיג פריי ווערען. ווען ער האט דאס געזאגט צו זיינע תלמידים איז די וועלט געווען איינגעהילט אין פארדארבענהייט און אין פינסטערניס. דער לויטערער קוואל פון געטליכקייט איז געווען פארשלאסען צו אלע, צו די כהנים, פרושים, סנהדרין און צו די אזוי־פשוט'ע מנהיגים. זיי האבען אויסגענוצט די גראבע מגושמ'דיגע תאוות אין אלע זייערע וועגען. דער כהן גדול פלעגט זיך איינקויפען די כהונה פאר געלד. די סנהדרין און שופטים זיינען געווען פאלשע מענשען אין פרינציפ. זייער לעהרע איז נור געווען אבסטראקט. זיי אליין האבען נישט געטהון דאס וואס זיי האבען אנדערע באלעהרט.

שיקט אונז צו 25 סענט אין סטעמפס, וועלען מיר אייך שיקען א נייעם טעסטאמענט אין אידיש, ענגליש אדער העברעאיש. דאס איז א גרויסער בארגין.

עס איז געווען א מדרש אהן א מעשה. די חיה איז געווען איינגעווארצעלט אין זייערע הערצער און גארנישט האט זיי געקאנט אויפהויבען פון דעם ערדישען זומפף. פאלגליך זיינען זיי אלע געווען שקלאפען צו זיך און צו זייער פארדארבענהייט.

אויף דיעזער סצענע איז געקומען ישוע המשיח און ער האט פראקלאמירט יענע וואונדערבארע פעולדיגע ווערטער, אז בכן, ווען ער וועט איינעם פריי מאכען דער וועט פאלקאם פריי זיין.

און ווי אזוי מיינט איהר מאכט ער דעם מענש פריי און גליקליך? גאנץ פשוט, ער גיבט דעם מענש א „לב חדש", א ניי הערץ, (יוחנן ג'), און דער מענש ווערט במילא פריי פון זיינע בעסטיאלע און מגושמ'דיגע תאוות.

דער גלויבען אין ישוע המשיח איז נישט אן אויסווענדיגע זאך אזוי ווי מ'טהוט זיך אן א טלית א קיטעל אדער א ספאדיק און מ'גיט זיך א שאקעל ביים דאווענען און די ליפען פלאפלען . . . און בתוך כדי דבור ווען איינער זאל איהם פוגם בכבודו זיין אפילו נור מיט אווארט ווערט ער אן אנגעצינדענער, ס'ווערט א קאכעניש, א מחלוקה, א רוגזה און פיעלע מאל א רציחה, אלץ דערפאר ווייל זיין אידישקייט איז נור צוגעקלעפט פון אויסוויינינג, אזוי ווי מ'הענגט ארויף א צעטעל אויף עפעס א שטיקעל סחורה, אדער א פלאמבע אויף א שטיק פלייש . . .

דאגעגען אבער דער גלויבען וואס קומט דורך ישוע המשיח דרינגט אריין אין דער טיעפעניש פון הערץ. יא, עס איז א הערץ־זאך און קיין ליפען־זאך, און דארט, אויף די טאוולען פון הערץ ווערט גאטס ליעבע איינגעקריצט. פון דארט ווערען גוטע אידעאלען ארויסגעבראכט אין דער לעבעדיגער ווירקליכקייט.

דאס האט דער דבר ד' געמיינט וואס זאגט דורך ירמיה ל"א: „נתתי את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה." ד"ה, גאט זאגט, אז ער וועט די תורה וואס ער וועט אונז געבען דורכ'ן משיח, אונז אין הארצען אריינשרייבען; און אזוי נאך קאנען מיר פארשטעהן די פרייהייט וואס קומט דורך ישוע המשיח, ווייל ווען דארט אין הערצען איז די ליעבע פון ישוע המשיח איינגעקריצט ווערט דער מענש במילא אוים שקלאף צו זיך אליין און איז פריי און גליקליך.

ווען איינער גלויבט אין ישוע המשיח באמת ובתמים ציינט ער דאס ארויס אין זיין טעגליכען לעבען מיט זיין מיט־מענש. ווען יענער האט איהם עפעס א רעה געטהון וועט ער איהם נישט דערפאר א שונא ווערען, ער וועט איהם דערפאר נישט שעלטען, נישט זידלען און נישט בעליידיגען, ווייל ישוע המשיח האט עס אויך נישט געטהון צו זיינע שונאים, אפילו ווען ער איז געהאנגען אויפ'ן צלב און די גרויזאמע מענשען האבען איהם וועה געטהון מיט זייערע רשעות'דיגע שטעכווערטער (מתתיהו כ"ד) האט ער אלעם אנגענומען באהבה, ער האט זיי קיין רגזה געציינט נייערט ער האט פאר זיי גאט געבעטען זאגענדיג: „פאטער פארגיב זיי ווייל זיי ווייסען נעביך נישט וואס זיי טהון". (לוקס כ"ג) און אזוי טהוט אויך דער גלויביגער אין ישוע המשיח, ער באזיעגט די ווילדע נאטור ווייל די געטליכקייט פון ישוע המשיח האט אין איהם געשאפען א נייע הערץ. ער איז נישט מעהר באהערשט פון די ווילדע קאפריזען פון דער נאטור נייערט פון רוח אלהים.

אט האט עפעס פאסירט מיט קריסטליכע מיסיאנערען אין כינא וואס די וועלט האט פשוט געשטוינט. עס זיינען נעמליך אנגעקומען כינעזער באנדיטען און האבען גע'הרג'עט א קריסטליכען מיסיאנאר־פראפעסאר. פריהער האבען זיי איהם אבגעהאקט זיינע פינגער כדי ארונטערצונעמען א גאלדענע רינג, און וועהרענד דעם, האט דער מיסיאנאר מיט א שמייכעל אויף זיין פנים צו די סאלדאטסקע באנדיטען אלע זיינע שמערצען איבערטראגען, ווייל ער האט געהאט דעם רוח אלהים אין זיך.

און דאס פעהלט טאקע דעם אונגלויביגען אין ישוע המשיח, מעג ער זיין פרום, ממש א צדיק, ווען ער ווערט צוליעב עפעס א סבה ברוגז אויף זיינעם מיט־מענש ווייל יענער האט איהם עפעס שלעכטס געטהון, שטורעמט אין איהם אויף די רציחה און די חיה'שע נאטור איז ידו על עליונה.

זיי, די אונגלויביגע, האבען געמאכט א גרויסען תהום צווישען איין קלאס מענשען און צווייטען, דער שטארקער האט קיין געפיהל צום שוואכען, דער רייכער האט קיין מיטלייד מיט'ן ארעמען, דער יחוס־איד האלט זיך ווייט פון יענעם וואס האט קיין יחוס, דער בן־תורה האלט זיך בגדול'דיג און פעראכטעט דעם עם הארץ, אלץ דערפאר ווייל די ליעבע פון משיח פעהלט אין זייער הערץ. אין דעם משיח איז אבער אלעם גלייך, „עס איז קיין אונטערשיעד צווישען איד און גריעק, צווישען פרייען

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

רועה ישראל

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח

VOL. X No. 1 — 50 CENTS A YEAR — SEPTEMBER 1927

תקיעת שופר פון ראש השנה

דער שרייבער פון דיעזען ארטיקעל געדענקט נאך גוט דעם איינדרוק וועלכען דער ראש־השנה מיט דעם תקיעת שופר האט אויף איהם אמאל געמאכט נאך אלס בחור.

ס'איז געווען נאך קריעת התורה, און מיר יונגע בחורים זיינען ארויס פון שוהל זיך אביסעל אבצורוהען. פלוצים איז געקומען די צייט פון תקיעת שופר און אלע האבען אנגעהויבען צוריק צו לויפען אין שוהל אריין. און ווייל ס'איז אויף מיר געקומען אזא אונגעריכט איילעניש, ווייל איך האב געזעהן ייי אנדערע זיינען געלאפען אין שוהל אריין מיט עפעס אזא מין בהלה ווי גלייך עס וואלט געברענט. און ווייל ווען איך בין אין שוהל אריין געקומען האט מען שוין געזאגט דעם „למנצח לבני קרח" מיט אזא יאמערליכען געשריי און געוויין אז ס'האט געקענט אפילו א שטיין ריהרען. ווייל אלע דיעזע אומשטענדען האבען זיך צוזאמען געטראפען אין איין מינוט, האט דאס אזא מין ווירקונג געמאכט אויף מיין גייסט, אז איך האב מיט גרויס ערענסט אלעס מיטגעזאגט, און מיט פחד און שרעק אין הערצען האב איך נאכגעדאכט דעם פירוש המלות דערפון.

און ווי דער בעל־תוקע האט נור אבגעבלאזען די ערשטע תקיעות (תשר"ת) האט דער גאנצער עולם אנגעהויבען צו זאגען דעם קליינעם „יהי רצון", א תפלה אז גאט ב"ה זאל אננעהמען די תקיעות „בזכות ישוע שר הפנים". אט־א־דאס איז מיר זעהר פריקרע פארגעקומען, און האב מיך אליין געפרעגט: „ווער איז דאס דער ישוע שר הפנים?" אין יענעם דארף איז געווען א איד א גרויסער למדן, האב איך געטראכט אפשר וועט ער וויסען ווער דאס איז. קורץ, איך בין צו איהם געגאנגען. ער האט מיך זעהר רעספעקטירט ווייל איך בין דעמאלס פון דער ישיבה געקומען. איך האב איהם תיכף די פראגע געשטעלט, ווער דער „ישוע שר הפנים" איז. און ווי ערשטוינט בין איך געווארען ווען דער גרויסער למדן האט מיר לחלוטין נישט געקענט דרויף ענטפערען. ער האט זיך נעביך אנגעהויבען צו גלעטען זיין לאנגע בארד, האט אויפגעצויגען די פלייצעס, פערקנייטשט דעם שטערען, און געזאגט: אפשר מיינט מען דאס עפעס א מלאך אין הימעל. אפשר עפעס א גרויסען גוטען איד פון אלע צייטען, מי יודע!

איך בין פון איהם דעמאלס אוועק געגאנגען אונצופריעדען. און זייט דאמאלס איז די פראגע אימער געווען אין מיינע געדאנקען, און א העפטיגע נייגיערדע האט אימער געלעבט אין מיין הערץ: ווער זאל דאס זיין דער „ישוע שר הפנים" אין וועמעס זכות אידען בעטען אז זייערע תפלות זאלען אנגענומען ווערען.

ענדליך איז די צייט געקומען ווען גאט ב"ה האט מיך געפיהרט צום ספר „ברית חדשה" וועלכעס האט מיר אויפגעעפענט מיינע אויגען, און האב במילא געזעהן אז דער „ישוע שר הפנים" איז קיין אנדערער ווי טאקע ישוע המשיח אליין. איהר פרעגט, פון וואנען איך וויים דאס? אין ישעיה ס"ג לעזען מיר: „אין אלע זייערע ליידען האט ער מיטגעליטען, דער מלאך פון זיין פנים האט זיי געהאלפען, מיט זיין ליעבע און בארמהערציגקייט האט ער זיי אויסגעלייזט . . . און זיי האבען אין איהם מורד געווען, בעטריעבט זיין רוח הקדש. . ." אט דא זעהען מיר בפירוש, אז דער מלאך פניו (דאס זעלבע וואס „שר הפנים") איז נור אליין ישוע המשיח, וואס האט מיט זיין גאנצער אהבה צו אונז, אונז די גאולה געבראכט, וועמען מיר ערביטערען נאך עד היום מיט אונזערען אונגלויבען אין איהם.

און פאר וואס, מיינט איהר, הייסט ער "מלאך פניו" אדער „שר הפנים?" הערט און פערשטעהט. צו משה רבינו האט גאט ב"ה אמאל געזאגט: „כי לא יראני אדם וחי". ד"ה, אז קיין מענש קען השב"ה זעהן און לעבען בלייבען. איז אבער געקומען א צייט ווען גאט ב"ה האט זיך יא געוואלט צייגען צו די וואס זיינען איהם געטריי; האט ער זיך מצמצם געווען אין דעם גואל צדק ישוע המשיח אזוי ווי ער האט זיך אמאל מצמצם געווען אין בית המקדש. (דאס וועט אונז אויך געבען צו פערשטעהן וואס ישוע המשיח זאגט צו זיינע תלמידים: „ווער עס זעהט מיך זעהט אויך גאט דעם פאטער". יוחנן י"ד). דערפאר האט איהם גאט ב"ה גערופען „מלאך פניו", ווייל ער רעפרעזענטירט דאס פנים פון גאט ב"ה אליין. און עד היום בליקען מיליאנען מענשען אין גייסטיגען פנים פון ישוע המשיח, דורך אמונה אין זיין גאולה, און געפינען די געטליכע נחמה אין איהם אזוי ווי זיי וואלטען כביכול אליין געזעהן.

דא שטעלט זיך אבער א פראגע, ווי קומט עפעס ישוע המשיח אין אידישען מחזור? און נאך מעהר פרעגט זיך: אז אידען בעטען יא „בזכות ישוע המשיח" וואלטען דאך זייערע תפלות יא בעדארפט געהערט ווערען, ווייל ישוע המשיח האט דאך געזאגט אין יוחנן י"ד: „כל אשר תשאלו בשמי אני אעשנו"? די אנטווארט איז, אז צווישען אונז אידען איז תמיד געווען יראים ושלמים וואס האבען געגלויבט אין ישוע המשיח. און אזוי איז אויך געווען דער מחבר פון דעם „יהי רצון", נור וואזשעדען, אידען האבען איהם לחלוטין ניט פערשטאנען אזוי ווי זיי פערשטעהען אונז נאך עד היום נישט. אט זאגען זיי דעם „יהי רצון" אזוי ווי זיי זאגען א סך אנדערע תפלות אהנע צו פערשטעהן דעם פירוש המלות דערפון. און טאקע מהאי טעמא, ווייל מ'זאגט דאס נור מיט די ליפען און דאס הערץ איז נישט דערביי הערט גאט ניט אונזערע אידישע תפלות. אזוי ווי ער בעקלאגט זיך אין ישעיה כ"ט: „יען כי נגש העם הזה בפיו... ולבו רחק ממני... לכן . . ."

נאך א בעוויז אז די אידישע תפלות קומען נור פון די ליפען און נישט פון הארץ. ווען א מיסיאנאר זאל אין שוהל אריין קומען בשעת אידען זאגען דעם „יהי רצון" און ער זאל זיי ערקלערען ווער דער „ישוע שר הפנים" איז, נעמליך, ישוע המשיח בעצמו ובכבודו, וואלט דער מיסיאנאר פון דארט מיט קיין גאנצע ביינער ניט ארויס געגאנגען. סטייטש, אידען וואס האט איהר צו איהם, ער האט דאך אייך נור דאס געזאגט וואס איהר מיט אייער אייגען מויל זאגט. וועלען זיי אייך אנטווארטען: „ווער דארף דאס עפעס וויסען! מיר זאגען עס נור מיט'ן מויל און דאט'ס אלל.

טייערער לעזער, מיר בעטען אייך ברחמים, גלויבט אין ישוע המשיח וואס איז דער „שר הפנים". טרייעט עס, וועט איהר זעהן און פיהלען אז די זינד וועלען פלוצים פון אייך פערשווינדען, און אייערע תפלות וועלען אנגענומען ווערען לטובה. איהר וועט אלע האבען א „שנת חיים ושלום" און א „שנת גאולה וישועה".

אונזערע פערזאמלונגען:

פרייטאג נאכט, 8 אוהר — פיר מענער און פרויען.

זאנטאג נאכט, 8 אוהר — פיר מענער און פרויען.

PUBLISHED MONTHLY BY THE WILLIAMSBURG MISSION TO THE JEWS, 27 TROOP AVE., BROOKLYN, N. Y.

ENTERED AS SECOND CLASS MATTER APRIL 14, 1922, AT THE POST OFFICE AT BROOKLYN N. Y., UNDER THE ACT OF MARCH 1, 1897.